

ת"פ 1370/12/11 - מדינת ישראל נגד מאיר פניג'ל

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 1370-12-11 מדינת ישראל נ' פניג'ל

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה

נגד

הנאשמים

נוכחים:

מדינת ישראל

מאיר פניג'ל

ב"כ המאשימה עו"ד אמיר כהן

ב"כ הנאשם עו"ד משה מזור

פסק דין

הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת איומים. על פי כתב האישום, ביום 28.3.10 איים הנאשם על בתו בשיחת טלפון, זאת על רקע סכסוך רכושי. הצדדים הסכימו תחילה כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בטרם הרשעתו, ובכפוף לתסקיר חיובי, המאשימה לא תתנגד

לסיום ההליך ללא הרשעה.

בהתאם להסכמה האמורה, התקבלו תסקירים מטעם שירות המבחן. לאחר מספר מפגשים עם הנאשם, התלבט שירות המבחן באשר להמלצה, הכל כמפורט בתסקירים שניתנו בעניינו ובמיוחד התסקיר שהתקבל ביום 20.10.13. אף המאשימה בטיעוניה בפני היום, הותירה נושא זה לשיקול דעת בית המשפט תוך שהפנתה לשיקולים בהם מתלבטת לגבי הסוגיה האמורה. ב"כ הנאשם עתר להסתפק באי הרשעה תוך שציין את הרקע לביצוע העבירה, את העובדה שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, את מידת הפגיעה בנאשם בעצם ההרשעה וכן היפנה לפסיקה התומכת בטיעונו. הנאשם בדבריו שב על הרקע לביצוע העבירה, על העובדה שמדובר באירוע חד פעמי וכן על פגיעת הרשעה בו.

ככלל, על בית המשפט להרשיע נאשם שהודה בביצוע עבירה פלילית או שאשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. יחד עם זאת, יש להידרש בכל מקרה ומקרה לנסיבותיו. הוא. ההלכה קבעה כי רק במקרים נדירים וחריגים יאות בית המשפט להפעיל את סמכותו שלא להרשיע נאשם. השיקולים לפיהם ידון בית המשפט בסוגיה זו נקבעו תחילה במסגרת ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, וכן במסגרת ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (פורסמו בנבו). על מסד העקרונות שנקבעו בפסיקה זו, פיתחו בתי המשפט לאורך שנים את השיקולים השונים אשר ישמשו לצורך החלטה. הבסיס עליו נבנתה הפסיקה הינו שני שיקולים עיקריים: האחד הוא אופי העבירה אותה ביצע הנאשם, והתנאי השני הינו מידת הפגיעה בנאשם. ככל שמדובר בפגיעה בנאשם שאינה מידתית ביחס לאינטרס הציבורי בעצם הרשעתו - יורה בית המשפט על סיום ההליך ללא הרשעה.

אפנה למספר פסקי דין בהם נקבע כי ההליך יסתיים באי הרשעה, אף שדובר בעבירות חמורות מסוג פשע ולא בעבירה כגון זו בה הורשע הנאשם בפני: ע"פ 2210/94 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) שם נמצא כי הנאשם ביצע עבירות עושיק ואיומים. בית המשפט העליון קבע שהרשעה תסגור בפני הנאשם דלתות רבות; נציין עוד ע"פ 4669/09 אבירם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), שם קבע בית המשפט כי הותרת ההרשעה על כנה כרוכה בנזק רב הגדול לאין שיעור מהתועלת שבו. במקרה זה דובר בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בשל יידוי אבנים לעבר כלי רכב נוסעים.

בחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם שבפני, מעלה כי מדובר באדם מבוגר אשר לאורך שנים חי חיים נורמטיביים, תרם מזמנו, מרצו והונו למען החברה. עוד יש לציין את נסיבות חייו של הנאשם בשנים האחרונות, כמפורט בתסקיר וכן בטיעוני ההגנה; נסיבות אשר לא הטיבו עמו. בחינת נושא ההרשעה, נוכח המסמכים שהוצגו בפני, מעלה כי אכן תיתכן

פגיעה בנאשם בשל הרשעתו. אין המדובר בחשש "תיאורטי" בלבד: הנאשם מצוי לאורך שנים רבות בתחום העסקנות בכדורגל, ובהתאם לאמור בסעיף 5א לתקנון העברת זכויות ניהול בקבוצות כדורגל, הרשעה בפלילים תהווה מכשול בפניו מלהמשיך בפעילות בה עסק לאורך שנים והיותה נדבך מרכזי בחייו. יש לציין בהקשר זה את פעילותו הברוכה של הנאשם עם נוער.

בנסיבות אלה יש לזקוף לזכותו של הנאשם אף את קבלת האחריות על מעשיו, העובדה שנשמר לאורך שנים מלהסתבך באירוע פלילי כלשהו, וכן את החרטה הכנה אותה הביע בפניו.

נוכח כל האמור לעיל, אני מוצא כי יש לסיים הליך זה ללא הרשעת הנאשם. אני קובע כי הנאשם ירצה 200 שעות של"צ. שירות המבחן מתבקש לערוך תוכנית של"צ ולהעבירה לאישור בית המשפט. לצורך זה יצור שירות המבחן קשר עם הנאשם. שירות המבחן ידווח לבית המשפט עם סיום ריצוי השל"צ.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ה שבט תשע"ד, 26/01/2014 במעמד הנוכחים.